

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 30. kolovoza 2017. [\[Multimedia\]](#)

"Sjećanje na poziv oživljava nadu"

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas se vraćam važnoj temi: odnosu između nade i sjećanja, s posebnim osvrtom na sjećanje na poziv. Poslužit ću se pritom slikom poziva prvih Isusovih učenikâ. U njihovu se sjećanju tako snažno urezalo to iskustvo, da je netko zabilježio čak i sat kad se to dogodilo: "Bila je otprilike deseta ura" (Iv 1, 39). Evanđelist Ivan izvješćuje o tome događaju kao jasnom sjećanju iz mladosti, koje nije nimalo izbljedjelo u njegovu sjećanju ni nakon mnogo godina. Ivan je to naime napisao kad je već bio u poznoj dobi.

Susret se zbio u blizini rijeke Jordana, gdje je Ivan Krstitelj krstio. Mladi su Galilejci bili izabrali Krstitelja za svoga duhovnog vođu. Jednoga je dana došao Isus i krstio se u rijeci. Kada je sljedeći put ponovno onuda prolazio, tada onaj koji je krstio – a to je bio Ivan Krstitelj – reče dvojici svojih učenika: "Evo Jaganjca Božjega!" (r. 36).

I za tu dvojicu to je bila "iskra". Odlaze od svog prvog učitelja i kreću za Isusom. Dok su bili na putu, Isus se okrenuo prema njima i postavio im presudno pitanje: "Što tražite?" (r. 38). Isus se u evanđeljima pojavljuje kao vrstan poznavatelj ljudskog srca. U tom trenutku je bio susreo dvojicu mladića u traženju, obuzetih zdravim nemirom. Zapravo, kakva je to mladost koja je zadovoljna, koja si ne postavlja pitanje o smislu? Mladi koji ništa ne traže, nisu mladi, nego su umirovljenici, ostarjeli su prije vremena. Žalosno je vidjeti mlade u mirovini... A Isus se, kroz čitavo Evanđelje i u svim svojim susretima, pokazuje kao onaj koji "užiže" srca. Otud ono njegovo pitanje, koje nastoji pobuditi želju za životom i srećom, koju svaki mladi čovjek nosi u sebi: "Što tražiš?". I ja bih danas vama mladima koji se nalaze ovdje na trgu kao i onima koji nas prate putem medija htio postaviti isto pitanje: "Ti, mladiću, djevojko, što tražiš. Što u svom srcu tražiš?".

Poziv Ivana i Andrije započinje tako: to je početak jednog prijateljstva s Isusom, tako snažnog da nameće zajedništvo života i velike ljubavi s njim. Dvojica učenika počinju dijeliti život s Isusom i

smjesta postaju misionari, jer se nakon susreta nisu vratili kući smireni: naime, i njihova braća – Šimun i Jakov – ubrzo također postaju učenicima. Pošli su k njima i rekli. "Našli smo Mesiju; našli smo velikog proroka": pronose vijest o tome. Postaju vjerovjesnici toga susreta. To je bio tako dirljiv i sretan susret, da će se učenici zauvijek sjećati toga dana koji je prosvijetlio njihovu mladost i dao joj jedan pravac.

Kako se otkriva vlastiti poziv u ovome svijetu? Može ga se otkriti na različite načine, ali ovaj tekst iz Evanđelja nam govori da je prvi pokazatelj radost susreta s Isusom. Brak, posvećeni život, svećeništvo: svaki poziv započinje susretom s Isusom koji nam daruje radost i novu nadu; vodi nas, pa i kroz kušnje i teškoće, prema sve potpunijem, snažnijem, većem susretu s Njime i punini radosti.

Gospodin ne želi muškarce i žene koji ga slijede nevoljko, bez vjetra radosti u srcu. Vas, koji ste okupljeni ovdje na trgu, pitam – neka svatko odgovori samom sebi: "Struji li mojim srcem vjetar radosti?". Isus hoće osobe koje su iskusile da biti s njime donosi neizmjernu sreću, koju se može obnoviti svakoga dana. Učenik kraljevstva Božjega koji nije radostan ne evangelizira ovaj svijet, to je tužna osoba. Ne postaje se Isusovim propovjednikom izoštravajući ljeporječivost: možeš govoriti i govoriti, ali ako nema još nečega... Kako se postaje Isusovim propovjednikom? Čuvajući u svom pogledu bljesak istinske sreće. Vidimo tolike kršćane, pa i među nama, koji samim svojim pogledom prenose radost vjere: samim pogledom!

Zato kršćanin – poput Djevice Marije – čuva plamen svoje zaljubljenosti: zaljubljeni u Isusa. Sigurno da u životu postoje kušnje, trenuci u kojima je potrebno ići naprijed bez obzira na hladnoću i usprkos protivnim vjetrovima, usprkos tolikim ogorčenostima. Ipak, kršćani poznaju put koji vodi do onog svetog plamena koji ih je zapalio jednom zasnogda.

Lijepo vas molim, ne dajmo za pravo razočaranim i nesretnim osobama; ne slušajmo one koji nam cinično kažu da ne gajimo nadu u životu; ne vjerujmo onima koji već u začetku gase svaki entuzijazam, govoreći da nijedan pothvat nije vrijedan cjeloživotne žrtve; ne slušajmo one koji su "stara" srca, koji guše mladenačku razdraganost. Pođimo starijim osobama čije oči blistaju nadom! Gajimo naprotiv zdrave utopije: Bog želi da – dok smo na putu i pozorni na životnu zbilju – budemo sposobni sanjati poput Njega i s Njime. Sanjati o jednom drugačijem svijetu. Ako se jedan san ugasi, sanjati ponovno, vraćajući se s nadom na ono sjećanje iz početaka, onoj žeravici koja, možda nakon jednoga života koji nije bio tako dobar, tinja pod pepelom prvog susreta s Isusom.

To je, dakle, temeljna dinamika kršćanskoga života: sjećati se Isusa. Pavao je govorio svom učeniku: "Spominji se Isusa Krista" (2 Tim 2, 8); to je savjet velikog svetog Pavla: "Spominji se Isusa Krista". Spominjati se Isusa, plamena ljubavi po kojem smo život pojмили kao projekt dobra i tim plamenom ponovno oživjeti svoju nadu.

Apel Svetoga Oca

Preksutra, 1. rujna, obilježava se Dan molitve za skrb o stvorenom svijetu. Uz tu prigodu ja i moj brat Bartolomej, carigradski ekumenski patrijarh, pripremili smo zajedničku Poruku. U njoj pozivamo sve da poštuju i zauzmu odgovorni stav prema stvorenom svijetu. Upućujemo usto apel onim koji se nalaze na utjecajnim položajima da poslušaju krik zemlje i vapaj siromašnih, koji najviše trpe zbog ekoloških neravnoteža.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana